

ἀργυρο - (I) πολλαχ.
Θέμα τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος.
Συντίθεται ὡς α' συνθετ. πρὸς δήλωσιν 1) Τῆς ὕλης τοῦ ἀργύρου ἐξ οὗ εἶναι τι κατεσκευασμένον, οἶον: ἀργυροκαμωμένος. 2) Τοῦ ὀργάνου, οἶον: ἀργυροδεμένος, ἀργυροπλεγμένος. 3) Τοῦ λάμποντος, οἶον: ἀργυρόλαμπος. 4) Τοῦ διαυγοῦς, οἶον: ἀργυρογάργαρος, ἀργυροκάθαρος. 5) Τοῦ ἡχηροῦ, οἶον: ἀργυρόγελος - ἀργυρογελῶ.

ἀργυρο - (II) κοιν.
Θέμα τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος.
Συντίθεται ὡς α' συνθετ. μετ' οὐσιαστικῶν πρὸς δήλωσιν 1) Τῆς ὕλης τοῦ ἀργύρου ἐκ τῆς ὁποίας εἶναι τι κατεσκευασμένον ἢ κεκοσμημένον κττ. κοιν., οἶον: ἀργυρολύσιδο, ἀργυρομάξο, ἀργυροκάγκελλο, ἀργυροκάνατο, ἀργυροπίρουνο, ἀργυροσπάθο, ἀργυρόστομο, ἀργυροχούλιαρο, ἀργυρόχτενο κττ. 2) Τοῦ ὥραιου, οἶον: ἀργυρόλαφο κττ. 3) Τοῦ καλοῦ, τοῦ προσφιλοῦς κττ., οἶον: ἀργυροπαίδιν.

ἀργυρογαζωμένος ἐπίθ. Κέρκ. Πελοπν. (Λακων. Σουδεν. Χάβαρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ γαζωμένος μετοχ. τοῦ ρ. γαζώνω.

Ὁ ἔχων ραφὴν κοσμητικὴν διὰ νήματος ἀργυροῦ ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τὰ παλληκάρια τὰ καλὰ παίρνουν καλὰς γυναῖκες
νὰ ξέρουν ῥόκκα καὶ ἀργαλειό, νὰ ξέρουνε κεντίδια,
νὰ ἔχουν χρυσὲς τοῖς τραχηλῖες, ἀργυρογαζωμένες
Χάβαρ.

ἀργυρογάργαρος, ἰδ. ἄργυρο - (I).

ἀργυρόγελος ὁ, ἰδ. ἄργυρο - (I).

ἀργυρογελῶ, ἰδ. ἄργυρο - (I).

ἀργυροδεμένος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ δεμένος μετοχ. τοῦ ρ. δένω.

Ὁ συνδεδεμένος δι' ἀργύρου: Ἀργυροδεμένη ἄλυσίδα.
Ἀργυροδεμένο δαχτυλίδι.

ἀργυρόδετος ἐπίθ. ΙΠολέμ. Ἐξωτ. 5.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄργυρος καὶ δετός.

Ὁ οἶονε δι' ἀργύρου δεμένος, ἀργυροποικίλος: Ποίημ.
Κ' εἶδα ὀλόχρυσες κορῶνες | μέσ' ἔς τὰ σκότῃ τὰ βαθγὰ
καὶ χρυσοπλεγμένες ζῶνες | καὶ ἀργυρόδετα σπαθιά.

ἀργυροδρέπανο τό, ἀμάρτ. ἀργυροδράπανο Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος καὶ τοῦ οὐσ. δρέπανι.

Ἀργυροῦν δρέπανον: Ἄσμ.

Δύνεται καὶ τὴν θάλασσαν σιτάρειν νὰ τὴν σπείρῃ
χρυσόφυλλο, χρυσόρριζο καὶ χρυσοκαλαμᾶτο
καὶ μὲ τ' ἀργυροδράπανα νὰ μῇ νὰ τὸ θερίσῃ.

ἀργυροζωναράτος ἐπίθ. Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀργυροζώνω καὶ τῆς καταλ. - ατος.

Ὁ ἔχων ζώνην πεποικιλμένην δι' ἀργύρου: Ἄσμ.

Γαμπρὲ πραιοφύρε | καὶ ἀργυροζωναράτε,
καλὰ ν' ἀκούς τὴ μάνα σου | νὰ μὴ σὲ καταρῆται.

ἀργυροζώνωρο τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος καὶ τοῦ οὐσ. ζώνωρι.

Ζώνη δι' ἀργύρου πεποικιλμένη: Ἄσμ.

Φέρε μου χτένι καὶ γυαλὶ νὰ ἰδῇς τί ἄσπρη ποῦ 'μαι,
τὸ χτένι νὰ χτενίζωμαι καὶ τὸ γυαλὶ νὰ βλέπω,
φέρε μ' ἀργυροζώνωρο νὰ πάω ἔς τὴν ἐκκλησίαν,
νὰ κάμω ψάλτες καὶ παππᾶ νὰ χάσ' τὰ γράμματά τους.

ἀργυροθήκαρο τό, ἀμάρτ. ἀργυροθήκαρον Κύπρ.
ἀργυροθήκαρον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος καὶ τοῦ οὐσ. θηκάρει.

Ἀργυρᾷ θήκη: Ἄσμ.

Ἐτάνυσεν τὴν κόξαν του, εἶδ' ἀρκυρὸν φηκάρειν,
εἰς τὸ ἀρκυροθήκαρον εἶδ' ἀρκυρὸν μαθαίρειν
(ἐτάνυσεν τὴν κόξαν = ἐτέντωσε τὴν μέσην).

ἀργυροκάγκελλο τό, Ἡπ. ἀργυροκαγκέλλι Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος καὶ τοῦ οὐσ. κάγκελλο.

Περὶ τῶν ἐκ παραλλήλου φερομένων τύπ. εἰς -ο καὶ -ι ἰδ.
ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 170 κέξ. 179 κέξ.

Ἀργυροῦν κιγκλίδωμα: Ἄσμ.

Πέρα ἔς τ' ἀργυροκάγκελλα καὶ ἔς τ' ἀργυροκαγκέλλι
βασιλοπούλλα κάθεται μὲ τετρακόσους σκλάβες.

ἀργυροκάθαρος, ἰδ. ἄργυρο - (I).

***ἀργυροκάλιγο** τό, πληθ. ἀργυροκάλια Ἰθάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος καὶ τοῦ οὐσ. καλίγι.

Ὑπόδημα ἀργυροῦν ἢ δι' ἀργύρου πεποικιλμένον:
Ἄσμ.

Ἐγὼ τὰ ροῦχα βγάνω τα καὶ τὰ μαλλιά τὰ κόβω
καὶ αὐτὰ τ' ἀργυροκάλια μου τὰ βάνω ἔς τὸ ζωνάρι
(μοιρολ.)

ἀργυροκαλιγωμένος ἐπίθ. Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ καλιγωμένος
μετοχ. τοῦ ρ. καλιγώνω.

Ὁ καρφωμένος δι' ἀργύρου ἢ ἀργυρῶν ἡλῶν: Αἰνιγμ.
Τέντα τέντα τεντωμένη | καὶ ἀργυροκαλιγωμένη
(ὁ οὐρανὸς μετὰ τῶν ἀστέρων). Συνών. ἀργυροκαλι-
γωτός. Πβ. ἀργυροκουμπωμένος.

ἀργυροκαλιγωτός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀργυροκαλιγωτός
Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ ρ. καλιγώνω.

Ἀργυροκαλιγωμένος, ὁ ἰδ.: Αἰνιγμ.

Τέντα τέντα τεντωτὴ | τδ' ἀργυροκαλιγωτὴ
(ὁ ἔναστρος οὐρανός).

ἀργυροκαμπάνα ἡ, ἀμάρτ. ἀργυροκαδάνα Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος καὶ τοῦ οὐσ. καμπάνα.

Ἀργυροῦς κώδων ἐκκλησίας: Ἄσμ.

Ὁμορφὴ εἶν' ἡ νύφη μας σὰν ἀργυροκαδάνα,
μὰ ἔχει τὴν παραπόνεσι, γιατί δὲν ἔχει μάνα.

ἀργυροκαμωμένος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀργυρου-
καμωμένους Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ καμωμένος
μετοχ. τοῦ ρ. κάνω.

Ὁ ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Παραθυράκια μου χρυσὰ καὶ ἀργυροκαμωμένα
Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀργυροκάματος.

ἀργυροκάματος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 114.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ ρ. κάνω.

Ἀργυροκάματος, ὁ ἰδ.: Ἀργυροκάμωτα κοντά-
ρια.

ἀργυροκάνατο τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος καὶ τοῦ οὐσ. κανάτι.

Ἀργυροῦν δοχεῖον ὕδατος.

ἀργυροκάντηλο τό, Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος καὶ τοῦ οὐσ. καντήλα ἢ
καντήλι.

